

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: Y. S.**, zastoupen JUDr. Karlem Lahodným, advokátem, se sídlem Řehořova 42, Praha 3, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 12. 2004, č. j. 59 Az 140/2004 – 17,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému advokátu JUDr. Karlu Lahodnému **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 2558,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 7. 2004, č. j. OAM - 2185/VL - 20 - 15 - 2004, byla žádost o azyl žalobce (dále jen „stěžovatel“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel požádal o azyl v červnu 2004, svou vlast ale opustil v lednu 2001 kvůli problémům soukromého charakteru. Zaměstnavatel se jej totiž snažil přimět k odepisování funkčního zařízení továrny, aby z toho následně měl hmotný prospěch, on s tím však nesouhlasil. Aniž by si někde stěžoval či vyhledal pomoc, sám

ze zaměstnání odešel. Měl rovněž potíže s neznámými soukromými osobami, které se jej výhrůzkami a jedním fyzickým napadením snažily přimět k odprodeji bytu nacházejícího se na lukrativním místě. O azyl stěžovatel zároveň požádal, aby si tím legalizoval pobyt na území České republiky, kde chce pracovat. Žalovaný tak po zhodnocení stěžovatelových výpovědí dospěl k závěru, že neuvádí žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. V ní uvedl, že s rozhodnutím nesouhlasí, a namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), určující povinnosti správního orgánu v průběhu správního řízení a dále porušení § 12 zákona o azylu. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě blíže označeným v záhlaví, byla stěžovatelova žaloba zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Dále konstatoval, že žalovaný postupoval správně, když stěžovatelovu žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatelem uváděné důvody nelze podřadit pod azylové relevantní důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 10. 1. 2005 a ten jej napadl kasační stížností dne 14. 1. 2005.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku krajského soudu, zároveň požaduje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a ustanovení zástupce soudem. Prostřednictvím ustanoveného zástupce pak stěžovatel kasační stížnost doplnil a konstatoval, že krajský soud se nezabýval otázkou, co bylo příčinou stěžovatelových konfliktů se zaměstnavatelem a neznámými osobami a proč nepožádal o pomoc policii nebo jiné státní orgány. Krajský soud pouze setrval na zdůvodnění žalovaného, aniž by stěžovatele vyslechl. Zároveň se domnívá, že kdyby se krajský soud výše uvedeným zabýval, dospěl k závěru, že podmínky pro udělení azylu jsou splněny.

Žalovaný ke kasační stížnosti sdělil, že se vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat a odkázal na obsah správního spisu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci

nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal závěry krajského soudu ohledně posouzení skutečnosti, zda byla stěžovatelova žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná správně a v souladu se zákonem. Podle § 16 odst. 1 písm. g) bude žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná, pokud žadatel neuvádí žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu (tj. z důvodů jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů). Pronásledováním je přitom ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Potíže, jimž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. vyhrožování soukromými osobami, případně potíže se zaměstnavatelem motivované výhradně snahou o osobní obohacení, nejsou okolnostmi svědčícími o tom, že by mohl být ve své vlasti pronásledován ve smyslu zákona o azylu a nejsou ani jevem státní moci přímo vyvolaným, tajně podporovaným, státními orgány vědomě trpěným či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaným. Ze stěžovatelových vyjádření učiněných v průběhu řízení před žalovaným nevyplývaly skutečnosti, podle nichž by se v jeho případě jednalo o byť i jen náznak potíží majících svůj původ v azylově relevantních důvodech, nelze proto konstatovat, že by takový závěr krajského soudu byl nepodložený. Krajský soud při tom zcela správně vyšel ze skutkových zjištění, která ve věci učinil žalovaný. O možnosti rozhodnout věc bez jednání byl stěžovatel soudem poučen, přičemž s tímto postupem nevyjádřil nesouhlas a nepožadoval ani vlastní výpověď před soudem, naopak sám v žalobě odkázal na své výpovědi v průběhu správního řízení. Krajský soud v Ostravě tak aplikoval správnou právní normu, kterou správně po právní stránce vyhodnotil. Nejvyšší správní soud proto pochybení krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) neshledal.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna právnímu zástupci stěžovatele, který mu byl ustanoven k jeho žádosti usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 2. 2005, č. j. 59 Az 140/2004 - 39, byla stanovena za dva úkony právní služby (porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti) na základě § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1966 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 2000 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu taktéž za dva úkony právní služby ve výši 150 Kč. Celkem tedy stěžovatelovu zástupci náleží odměna 2150 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů

povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2558,50 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu